

ÉVA: MINDEN.

Sötét hajad nem őszül meg soha
s pernye nem lepi két szemed tüzét.
Fiús-kemény szád finom mosolya
a halál játylát zengve tépi szét.

Verseim táncoló mentő-övén
így éred el az örök partokat,
s míg torlás gyilkol évet és teret:
téged derült időtlenség fogad.

Mert te vagy minden: vágy és gondolat
és lelkes kéz, amely a húrba kap —
az arc, mely jeges éjszakám fölött
úgy gyúlt ki, mint sugárzó sarki nap.

Képes Géza.

A BETEG VILÁGA.

A nagybeteg a szobához kötött,
széktől-székiig: ez néki a világ itt,
élet s halál, amely minden mögül,
még a függönyök mögül is ástl.

Az ég s a föld: a foszlós menyezet
s a szürke padló, — egy csepp víz: a tenger,
mik folyton ingnak, folyton játszanak
szegény beteggel.

Ó rossz a láz is, rossz, kísértetes,
és rossz a baljós, torzruhájú éjjel!
Nálatok nincs kísértet, csak ha ti
komiszkodtok néha egymás szívével.

Nálatok nincs kísértet, nincs lidérc,
csak itt, e furcsa, törpített világban,
ahol oly durván ránkzörög a félsz,
faj csikorog a könnyben és a vágyban.

És fekszünk, fekszünk, ámult-könnyesen,
mint nagy babák, álomba ringatózva —
és néha a levegőbe kapunk,
ki tudja: mért e látatlan fogócska?

S a vízcsatorna szomszjasan hörög,
a szomszédban egy gyereket püfölnek,
lármáznak, nyítnak, vajh, kit érdekel
merész zaja egy másirányú földnek?

Egy más világ . . . vajjon kit érdekel?
Széktől-székiig: ez nekünk a világ itt,
élet s halál, amely minden mögül,
még a függönyök mögül is ástl.

Horváth Izabella.